

18. szám.
Dec. 31-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.—dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

S Z I L V E S Z T E R - É J É N .

Készül már az óra tizenkettőt verni,
Zajongó barátim, álljunk meg egy szóra.
Halottat temetünk, szülöttet üdvözlünk,
A midőn utolsót kondult le az óra:
Csendes ihletéssel poharat emelvén,
Kinek mi a szivén, az legyen a nyelvén.

Adjunk számot róla, mivel vagyunk jobbak,
Miként egy év előtt, Sylveszter éjfelén?
A sirba fekvő év halvány kísértete
Áldást avagy átkot integet-e felénk?
Marad-e helyén más, mint egy gondolatjel?
S csak a holtak száma szaporodott egygyel?

A halott-éveké, miknek száma után
A historiának nincsen mit jegyezni.
Üresen maradt lap; pusztá emlékoszlop
Melyen a magyarról nincs felírva semmi:
Még egy kérdőjel sem, vagy egy felkiáltó!
Csak egy óriási pont legesleg hátul.

Vagy olyan év mult el, a mi bár magáról
Sokat nem beszéltet, de sokat tett mégis.
Melynek ajándéka nem az ostromló bárd,
Hanem a haláltól védelmező Aegis!
Olyan év, mely nehéz emlékéét hagyá itt,
S melytől az ivadék korszakokat számít?

Ha igaz, ha való, a mit most kimondok,
Hogy a Szeretemben lettünk erősebbek,
Hogy a jó anyának csak jó fia van most,
Hogy balsam a részvét nemgyógyuló sebek,
Hogy a kik rokonok, egymással megférnek
S senkit sem mondanak mostoha testvérnek.

Hogy a Hit szent lelke sziveket betöltte,
Áhító szemünket az éghez emelvén,
Csak az Istent látjuk, a ki mindnyájunké
S nem a toronyok hegyén különböző jelvényt,
S az igaz erős hit s emberi türelem
Nem csak törvényben él, hanem a lelkekben.

Ha igaz hogy újra él Remény szivünkben,
Ezen égi angyal, ki rokon a földdel,
A kit tetszhalottul sokszor eltemetnek,
S a ki mindannyiszor hamvaiból fölkel;
Ha igaz, hogy köztünk újra megszületett
E földi háromság: Hit, Remény, Szeretet.

Ha az ifjú vén lett, s a vén újra ifjú,
Hogyha férfi létét senki nem szégyenli,
Hogyha nők, leányok, még egy bájjal szebbek,
Akkor szabad legyen poharat emelni:
„A mi jobb és szebb lett a lefolyott évben;
Az meglegyen áldva és sokáig éljen!“

K—s M—n.

Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

NE LÉGY OTHELLÓ!

Tudod barátom : az ember nem hisz az aszszonyfélének; — tudod barátom : az ember anynyi mindenféle tapasztalást tesz nőtlen legénykorában, hogy aztán, mikor megházasodik, a háta borsózik bele, ha arra talál gondolni, hogy hátha most azt mind nekem fizetik vissza, a mit én adtam kölcsön másnak! Erre pedig mindig és mindenütt gondol az ember. Ezt ki nem tudja verni a fejéből : valyon a míg én a törvényszéken a felperesemet védelmezem, azalatt odahaza az alperesemet nem convincálja-e valami átkozott zugügyvéd? Ha eltalálok maradni hazulról, nem marasztalnak-e el in *contumaciam*? Óh mert csak azt lehetne még elérni valami áldott paragraphussal, hogy senki se udvarolhatna a férj nevében, *ügyvedi meghatalmazás nélkül*, a hogy nem lehet e nélkül senkit képviselni a törvényszék előtt. Egy rongyos *extravillaneus* telket sem lehet átíratni a más nevére, láttamozott felhatalmazó levél nélkül; hanem az embernek a legféltettebb fekvő birtokát nem védelmezi a törvényhozás.

Hát egyszer plane elkeltt utaznom hazulról, valami távol megyében történendő végrehajtás miatt. Odakeltt maradnom vagy hat napig. No képzelheted, kedves barátom ezt a torturát : hat napig nem látni, hogy ki jár be a házam ajtaján? Ott megigértettem az asszonyt, megesküdtem rá, hogy senkit sem fogad el az alatt, míg én odaleszek; hogy zárva tartja az ajtót, s ha csengetnek, megkérdi : ki van ott? ha férfihangot hall, azt mondja, jöjjön egy hét mulva; mert sok a rablás, gyilkolás mindenféle; az emberhez, mikor megtudják, hogy nincs a férj otthon — mindenféle elegánsul öltözött rablók bekérezkednek, az ember azt hinné, hogy gavalérok, s mikor egyszer egyedül vannak, kést rántanak, legyilkolják az embert. Így : — jól megijesztettem az asszonyt. Fogadta, hogy vigyázni fog magára.

Én azonban csak nem nyughattam a messzésgben, hevenyében összebékítettem a peres feleimet, s a helyett, hogy hatodnapra készültem volna el a kiküldetéssel, már negyednapra útban voltam hazafelé. Meglepem az asszonyt, korábban jövök. Jaj neki, ha eltántorodott. De hátha nem tántorodott, hátha zárva találom minden ajtót, s először elváltotatott szavamra azt mondják, hogy menjek a pokolba, mig aztán igazi

hangomra ismerve, örömsikoltással tárulnak ki ajtók és karok, hogy engem kebleikre öleljenek. E kettős gondolat hányt-vetett az egész úton, jobban mint a döcögös szekér.

Végre lakásom elé érek, három lépcsőt átugorva, rohanok fel s a legelső, a mit látok, az, hogy az ajtóm nincs bezárva; — benyitok, a szobalány toppan velem szemközt. „Jérum! a tensúr!“ sikolt fel a fehércseléd ijedten.

„Mért ijedtél meg, gonosztevő? Hol az aszszony?“

„I—i—izé.“

„I—i—i—izé?! Örrrdög mennykő! Mingyá tudtam hogy izé!“

Széttekintek; hát az előszobában az asztalon egy sipkát pillantok meg, egy férfisipkát.

Odarohanok, felragadom : „Kié ez a sipka? Itt férfinak kell lenni!“

Azzal félretaszigálok magam elöl minden lelkét, berontok az ebédlőbe, ott nem találom senkit; onnan rohanok a hálószobába; annak az ajtaját félig eltorlaszolva találom mindenféle szekrényekkel és pamlagokkal.

— Ahán! Itt van valaki!

De mi szekrény és pamlag egy dühbe hozott férj romboló haragjának, mibe került nekem azokat felfordítani? Berohanék. Jaj annak, a ki itt van.

És ime mit látok? Egy gyanús külsejű idegen valóban ott rejtőzik térden guggolva az ágy függönyei mögött.

— Kicsoda ön? Mit akar ön itt. Öné ez a sipka? — Ordíték rá, mint egy orosz lány.

Az átkozott gonosztevő hidegvérrel válaszolt szavaimra :

— Én vagyok Sligorák asztalosmester; a tensasszony parancsából újra politúrozom a bútorokat, míg a tensúr odajár. Ne tessék összegyürni a sipkámat, mert még új.

Én aztán nagyon szerettem volna, ha ezt a scenát senki se látta volna, de olyan nagy lármat csaptam magam, hogy az egész ház össze-csődült; s a kitől legjobban szégyenlettem magamat, az a feleségem volt, ki a folyosórul akkor került elő, bekötött fejjel és igen porosan; az ártatlan a pamlagvánkösököt porozta : a poroló pálcza akkor is a kezében volt. Azt gondoltam, rám akar vele szedni. Azt nem tette, csak annyit mondott, fejét csóválva, hogy „Othello“.

Már nem tudom, hogy egy szónak vette-e vagy háromnak? mert én úgy is érthettem, hogy „ó te ló!“

K—s M—n.

GÖZNÉLKÜLI ÚJ FÖLFEDEZÉSEK.

A légy insolentia ellen való legcsalhatatlannabb szer és mód, melynél fogva a *délutáni álmot* kedvelő commodus világnak csendes nyugalma biztosítatik a légy kiirthatatlan hada ellen, még pedig a legemberibb állatkegyelés systemáját követve, s mellözve minden mysteriosus méregkeverési mesterségeket, minden babonát, kiindulva egyedül a nemeslelkűség elveiből a vendégszeretet gyönyörűsége voltával.

Nemeskeblű felfedező barátom emlékszobrosítandó és mindenkép medaillonoztatandó, emberi eszmét meghaladó fölfedezésére, a szerencsés véletlen vezetett. — Egy canicularis délután tudnillik megfeledezve arról, hogy a jó fiú légymentesen nyugodhatik; minden további teketória nélkül, beronték pipázószobájába, hol ő e kegyes működését szokta naponkint végezni. Ki képes leírni elcsodálkozásomat, midőn az én kedves Gedeonomat pamlagán hanyattfekve, köröskörül meg tálakkal rakatva látám, továbbá a tálak egyikén kókot, másikon lépes mézet, czukros tortát, tejes kávé, kétfelé szelt görög- és sárgadinnyéket s egy czukros szelenczét feltárva, szóval egész congeriessét a csemegéknek látám feltálalva, s az ő szuszogó édes testének fölgyürt ingújjas izmos karjait, s megfuszeklítenített lábait ily módon az enyhe levegőben főrösztve azon állatkák milliónyi nagy fellegétől, mik a szemtelenség megstemplizett symbolumaiul ismerteknek, s neveztetnek *légynek* — körüldongva, de a pihenő jó barátot kerülve tapasztalám.

Első perczben azt gondolám, hogy szegény

Gidám talán beteg s ezúttal fekvő positurában kívánta gyomrának praetensióját kielégíteni.

Azonban a drága bruder fölébredt s igen szívélyesen rám ordita :

— Servus Ferkó! hol a patvarba jársz itt most nálam?

— Én csak itt járok édes Gidusom, de téged édes galambom, drága gödőjém mi lelt? mi juttott hozzád, hogy ilyen édességekkel felprémzett nyugodalomban szuszogod le a délutánt.

— Hhaj pajtás, a hogy itt látsz, s a mit itt látsz, e mind az én sok éveken át tett titkos buvárkodásomnak drága gyümölcse, — én barátom azért a kommoditásért, hogy ebéd után egy jót aludhassam, tizennyolcz esztendeje már, hogy

mindent próbálgatok, de miglen ezen ötletre nem jöttem, hogy e tenger légy figyelmét édes testemtől elvonjam, minden próba sikertelen volt, nem használt sem legyezógép, sem jól fizetett huszárom, sem légyapír, sem légyviz. Mit tegyek már most egyebet, mint azt, hogy kedvükben fogok járni kinzóimnak, s elveszem magam-

ról figyelmöket, mi úgy is lön, mert lásd ime, ezen körülálalt diványon elfekhetnél egész nyáron, még sem szállna rád csak egy muslicza sem.

Tanúság ebből rád nézve óh nagy világ, hogy tractáld a te ellenségeidet jobban mint tenmagadat, hogy hosszú nyugodalmad lehessen te neked minden ebéd után e földön. *L. F.*

A Dasilirion.

Mikoriban még a Margit-sziget a nádor saját kertésze fölügyelete alatt állott, sok gond és költség fordítottatott annak szépítésére. A legritkább meleg égalji virágok, délszaki növények, pálmák és harasztok voltak ott láthatók a vásárnaponkint összegyűlt bámuló nép előtt.

Egyszer híre futamodik, hogy a ritka szépségű dasilirion gandavense bimbónak ered; virágozni fog. Kertészek élményei közt ez korszaki esemény. A dasilirion zöld levelei is pompásak már, hát még a virága, annak a színpompája, bűbajos illata, sajátserü botanikai berszerkezete! Azonkivül pedig a dasilirion nagyon makacs virág: itt Európában nagyon ritkán virágozik. Az ilyen esetenél a legtávolabbi városokból is összejönnek a müismerök, Erfurtból, Párisból, Amsterdamból, hogy láthassák a dasilirion fejlődését, hogy egyik napról a másikra lessék, mikor pattan föl a kehely, hogy göngyölödnék ki a bársony szirmok egyenkint.

Végre itt volt a nap, a melyen a dasilirionnak ki kellett virágozni teljes pompájában. Az a nap épen vásárnap volt. A müértök, a kertészek, a botanicusok már korán reggel nagy étvágygyal sietnek a csudaszép virág felé, s midön odaérnek, borzadva látják, hogy az már nincs ott! a dasilirion le van törve, a csonkán maradt kocsány sebéből nagy zöld cseppekben hullott alá az átlátszó nemes vér.

„Ki cselekedte ezt? Hol a gyilkos? Hol a gonosztevő?” hangzék az elszörnyedt müértök ajkán.

Hát nem messze egy nyirfapadon ott ült egy köpczös szakácsné, fehér ruhában, fekete keztyűkkel; egy nyulánk szabólegényi Szeladon épen akkor prezentelé neki nagy udvariassággal

az Európában egyetlen egy dasilirion letört virágát; hogy tüzze a keblére! A jámbor azt gondolta, hogy bazsarózsa!

K—s M—n.

Mesterséges ital.

Sz—n történt, mikor a pap az iskolát visitálta. Sz. borteremő hely.

Egy gyermeknek ugyanott ez a kérdés tétetett a rallásra való bevezetésből:

K. A viznek miféle haszna van?

F. Sokféle; a többek közt ezt iszszak az emberek

és más állatok; ezzel készittetnek az eledelek és némely mesterséges italok . . .

— No megállj! — szól a pap — mondj nekem valamely mesterséges italt.

A gyermek gondolkodott, azután rögtön felelt:

— A kongeszt!

Kettőt elöl, kettőt hátul.

A hirneves W-nak sürgetős utja vala egykoron s hetes gyakornokának, az élceiről ismeretes E-nek kikiált szokott parancs-hangon :

— Fogass be rögtön négy lovat kocsimba, „kettőt elöl, kettőt hátul.“

A kocsis a parancsot maga módja szerint értve, befogott kettőt a rúd mellé, kettőt az elejére.

E. kiáll az udvarra : — hát nem hallá ked? kettőt elöl, kettőt hátul.“

— Hiszen épen úgy van uram! — szól a kocsis.

— Dehogyan van! — válaszol E. — nem érti ked e szót hátul?

Mit volt mit tennie Istóknak — szót kelle fogadni, s a gyeplőst s ostorhegyest a hátulsó tengelyhez lánczola.

Az öreg W-s a késedelem miatt boszankodva fölülni akar kocsijába.

Kocsisa nem kis aggodalommal kérdi :

— Teéns uram! mit akarunk?

— Hát nem megizentem már, menni fogsz Gyönyösre; alló! egy, kettő, három!

— Igen uram, de a deres és sárga a kocsit nem eresztí.

— Ne beszélj bolondokat! s miért nem?

— Mert — mert a hátulsó saraglyába fogatta az úrfi mind-kettőt.

E. az egészet jóizüen nevette; s midőn főnökétől kérdőre vonatott, higgadt komolysággal felelt eképen

— Domine spectabilis méltóztatott parancsolni : fogassak be négy lovat, kettőt elöl, kettőt hátul,“ én a parancshoz szorosán alkalmazkodtam.

Ha kiáltok pattanj! hagyj félben minden dolgot!

E parancscsal ereszté el a hajdankor nevezetes ügynöke W. gyakornokait mindennemű foglalkozásaik közé.

E. mint hetes a pinczébe épen csapolni ment . . . félíg folyhatott a palaczba a budai bor, midőn a főnöki kiáltást hallja.

Fölszalad tüstént, megáll nagy alázatosan az ajtófélnél, mondván :

— Domine spectabilis! jelen vagyok!

— Jól van! válaszol amaz.

— Alássan jelentem domine spectabilis itt vagyok!

— Látlak! látlak — mond az öreg — ne lár mázz!

— Igenis, de ha nem lár mázok, a bor a pinczében elfoly egészen.

— Mit beszélsz?

— Csak azt, hogy a parancs szerint félbe hagytam

folyni a budait, s nem hiszem, hogy volna már a tegnap megkezdett nagy hordóban a csaplyukig egy korty!

S úgy lön!

Hajdusági.

Derék spekulázió.

— Theins úr; — mondá Iczik, — én jót ghondoltam, adjon nekem tavaszig kölesön ezer forintot, és thegyen a theins úr a magáéból is ezeret hozzá, veszünk érette zabot és spiritust spekulatióra; a theins úr visszakapja tőlem a pénzét, s a nyereségen osztozkodni fogunk.

Hogy húzzák fel a kolbászokat nyársra helyesen.

Nagyon szomorú eset történt, az alispány úr udvarában, meggyilkoltatott az öreg kövér Manczi. Forrott az Ermellék kaputrokos népsége részt venni a szomorú esetben. Ilyenkor aztán vigasztalásul nagyon sokat szokott enni és inni a társaság, ki is adtak Náninak minden hurkaféléből 3—3 hosszú szálát, huzogassa fel a nyársra, előre. Náni dolgához is látott, előkereste a nyársokat mind, még a szomszédból is hozott. Egyszer odafurakodik a vendégeivel társalgó alispányéhoz és megszólal illetéknépen:

— Hát ténsasszony instálom, kéne még vagy négy nyárs, mert már mind az öt tele van, még a másik udvarból is hoztam hármát, még is a kolbász nincs felhúzva.

Az alispányné kezdte restelni a dolgot annyi nép előtt, hallva, hogy konyhája nincs ellátva elegendő nyárssal, még akkor csak nyárson tudták sütni az ízletes jó magyar kolbászt, nem létező az áldott spartherd — kiment tehát a konyhába néhány kíváncsiak kíséretében és csudák csudája, a konyhaasztalon sorba áll nyolcz szál hurka felnyársolva végig hosszában, és meghasadva egyik végétől a másikig. No aztán ott volt igazi torozás!

Jó feltalálás.

— Ejnye Juczi! te nagyon kevés tollat fosztottál ma, én nem látom sehol a tollszármakat, — szólítá az úrnő szobaleányát, ki előtt igen nagy csomó foszthatlan toll állott.

— Én nem tudom hová lett, tán bizonyosan a kutya ette meg.

— Hisz te a kutya benn sincs.

— Igenis, de begyün az mingyá.

Megfelelt neki.

Elhívja a földmives Pistát egy naplopó suhanczot szántáskor lóhajtani, beállitnak egy darab földbe.

— Na Pista, addig nem früstökölünk, míg ezt ki nem szántjuk.

Pista ráhagyta, hiszen egy óra alatt csak majd kiszántják; de hát szintén délfelé járt már, mire bevégeztek, s akkor fogtak az evéshez.

— Tudom, most megéheztél Pista! — mond a gazda.

— Meg ám, — mond Pista oly hangon, mint mikor éhes az ember.

— De hát a ki egész nap nem eszik, — mond, vigasztalni akarván vele Pistát a gazda.

— Hm! de nem is csinál az egyebet aztán, — válaszolt Pista durczásan.

Ez a czime: Politika; De melyben nincs politika.

Furcsa az a politika,
— Nem érti azt századika,
Mégis minden csizmadia
Azt hiszi, hogy tudja mi a.

A politika: taktika,
Itten czukor, ott paprika,
Itt paripa, ott rabiga,
De többnyire nagy intriga.

A politika: patika,
Összevissza kotytatik a
Rhebarbara, csomorika,
Hol beteg a politika.

A politika: kalitka,
Belé egygyé záratik a
Kutya, macska, kanárika,
Ez a bábel politika.

A politika: muzsika,
Egy fujja, járja másika;
Hol ugrik, hol ugratik a
Handabanda politika.

A politika: taliga;
Egyik által vonatik a
Kocsis ostora másika,
Huzavona politika.

Néha kereng mint karika,
Néha nyulik mint pántlika;
Afrika és Amerika,
Itt-ott egy a politika.

Néha meg a politika
Zúg, bömböl, döf mint a bika;
Ha jön tüzér, huszár, fika,
Ultimál a politika.

Akad olyan politika,
Hol vázzá kiaszatik a
Szegény ember mint hektika;
Ez a marha-politika.

Ritka a jó politika,
Egyik farkas másik róka;
Ott a szört bort leveszik, a
Hol birka a politika.

Volna még több politika,
De rettentő a kritika;
Jobb ha elhallgattatik a!

Szólnoki.

Galibák.

Liferálta Galiba legény.

A debreczeni főiskolai tanuló ifjak közt hajdanában igen jó egyetértés uralkodott, úgy, hogy ha közülről valamelyiknek baja akadt valakivel, azt közösen igazították el, s ilyenkor a szokott jelezőre: „ad arma“ tartozott az egész coetus összeseregleni; minek egy cigány történetesen szem és fültanúja levén, a rokonság közt következő épületes oktatást tartott:

— Mikor ázst mondja a dijak hogy „vád álma“ akkor már sáládj!

— Gyógyszertáros! — mondja az i—i bérlő Patikáros Ferkónak, magyarul akarván beszélni — Gyógyszertáros! húzzék megh szeri nekem az a nóta: „Bóldog az a szemphillanthás, — Melyben megláthunk egyet is mhást is.“ Itt van üt phengü forintos, hogy lássa meg az egész világ, hogy mhúlat az i—i fül-desor!

Sétál a magyar baka nagy begyesen a faköpönyeg előtt, nagyokat köpve a betömött bagótól, egy arra menő polgár jószíviuen megszólítja:

— Bagózik vitéz úr?

— Hallgass paraszt! fekete kávé ittam, annak az alját köpöm.

A mult héten az u.-fehértói postahivatalhoz e szakkal támitott be egy vászoncseléd:

— Tisztelem ispányurat, postamester úr a *valóság*-ért küldött.

— Szegény leány! ha tudná mennyi *valóság* van abban az *ujság*ban mit kérni akart!

— Apa! Andor bácsi még a szárát is megeszi a vereshagymának a hússal — mondja a kis lány dús, fősvény erdész bátyjáról.

— *Ő azt teheti!* — feleli az apa.

(Notandum, a baka minden nem-katonát parasztnak hi.)

Bejő a strázsamester a kávéházba, egy szolgabíró a katona-köpönyegbe burkolt vitézt közfikanak nézván, amúgy sajátságosan kérdi tőle:

— Hogy vagyunk baka?

A baka tetőtül talpig s talptól tetőig nézve lenéző hangon felel:

— Jól vagyok, paraszt!

— Ispány úr! ha bemegy a városba, hozz on nekem egy „haraszt-fejkötőt“; — kéri föl Estherke kisaszszony a földurat (ispány = földúr) s egyszermind a bálmélkodót felvilágosítja, hogy az most a „divatmódi“. — Az ispány aztán hozott a várósrúl mint a hogy ő értette, kosárnagyságu debreczeni czivás „paraszt-fejkötőt“.

— Árulnak-e itt lópatkót? — szól be egy gyógyszerárba a huszár.

— Nincs — felelé a patikás nevetve.

— Hát mért nem tartanak *azt is*? — mondja a huszár komolyan becsapva az ajtót.

Kritikai ítélő bíróság.

Haza hozták a rég óhajtott, rég hirdetett, és rég kifizetett kövér naptárt, rögtön megtudták az ítélő-szék tagjai s tüstént compareáltak. Notándum, nagyon elhátott a disznóperzselés szaga, könnyü volt rá találni a gyülésteremre, a hol is szörnyü szoros kritikán kellett keresztülmenni valamennyi darabnak a konyhá-szat művei közül, s szerencséjére a szorgalmas aucto-roknak kik finom izléssel állíták elő műveiket, valamennyi helyben hagyatott és elfogadtatott, a veseleves-től rendre az utolsó darab kolbászig, sőt mi több az egyes darabokat megis vivátozták. Persze folyt szakadatlan a sok humor, nyakra-főre fogyott az áldott érmelléki. Végre előkerült a legutolsó darab — a naptár, felolvasták végetlen végig a tartalmát a fedelén, és a darab elítéltetett 25 botra, azután rátették a mosó-székre, s ki is fizették neki becsülettel hiány nélkül, így aztán az új könyv azt az érdemet vivta ki magának több olvasatlan heverő kortársai felett, hogy úgy nézett ki, akár egy elgyürt régi kapós könyv; az így megkritizált könyv aztán nem is jut a többiek por és pókháló lepte sorai közé, hanem a gazdasszony megszánva pártját fogja s rendesen kalács alá rakja süteskor. Ez csak azért fedeztetett fel az Üstökös előtt, miszerint ezután a megjelenendő naptárak szerzői figyelmessé tétessenek s igyekezzenek naptáraik foglalatját minél érdekesbbé, meglepővé tenni, az nem baj, ha belől tisztán is maradnak a lapokból, különben, hasonló sors vár műveikre, mert arról biztosak lehetnek, hogy az Érmentén igen szigorú kritikai bíróság székel.

Pheido.

Nem láttam Pheidót, nem is illete; ámcsak eszembe jut vala lázamban vészneve: s meghalok én!

Nikarkhosz.

Hát evvel a libával mit csináljak?

— Sári te! nesze, vidd ezt a koppasztott libát a kamarába, köss a lábára spárgát, azután akaszd fel ott egy szegre, értetted? — mondá a kisasszony a szolgálónak.

— Igenis értettem, instálom alássan a kisasszonyt, de hát evvel a libával mit csináljak? — kérde vissza-fordulva a szolgáló.

De kend mindig megfutja ám!

András gazda községi előljáró egyszersmint prebiter is az egyháznál. Daczára ezen szép hivataloknak, korcsmában vagy jó emberénél, úgy barátság közben, gyakran felönt estennen a garatra, aggódó feleségének nem kevés bosszúságára.

Egyszer a többek között jól felhörpöntött komájánál a hegyleből, úgy hogy barátnak kellett a csátkás jámbort haza segíteni. Dorka asszony mindjárt elkezdte leczkézteni a megfelejtkezett előljárót, ez pedig kérőleg csendesítette oldalbordáját:

— Ne bánts kedves feleségem! tudod... pokolban is — meg-esik — egyszer a vásár.

— Hej! felcsattan a néni — mennykő fogantatta, elhiszem, „de kend még a hetivásárját is mindig megfutja ám!“

Mint kendtek hárman.

Régen történt, (de azért való) hogy egy theológiát D—ben végzett lelkésznel összetalálkozik a pataki, debreczeni s a pápai suplicans diák, — in parenthesi: e tanulók közt az egymásiránti szörnyü sympathia még az esperesi korban is uralkodik. Ebédnél a lelki atya a debreczenit jobbról, a pápait balról, a pataki diákot pedig az asztal végire szembe ültetve, az ebédlés folytán kérdezi a pápai ifjút:

— Hány éves diák?

— Egy! — lón a felelet.

— Szép, no szép! s hát te? — kérdi a debreczenit.

— Kétannyi mint ő.

— Szép, igen szép! látszik, hogy igyekszel. No hát kend hány éves?

— Mint ők ketten, — mondja a pataki bassus hangon.

— Hát aztán tud-e annyit mint ők ketten? — kérdi a pap.

Mire a diák komoly önérettel felelé:

— Mint kendtek „hárman“!

Kakas Márton emléklapjaiból.

= (Ige és ige.) Egy bibliás vén hajadon, ki a maga mesterségében, a háztartásban, szövésben, fonásban felette járatlan volt, megszűnés nélkül zaklatta a

helybeli káplánt, examinálván a szent írásból: „Mit mond Eszter könyve? hol van ez az ige megírva? BölcS Salamonnál-e vagy a Birák könyvében lelné föl ezt meg azt a szent ígét?”

A fiatal ember felelt míg tudott s meg nem unta; de végre megsokallta a tréfát, s ezzel a kérdéssel fordult a leányasszonyhoz:

— Tessék már nekem is valamire megfelelni! nevezetesen: hány ige van egy pásmában?

Egy ígét se hallott azután senki a leány-asszonytól, az ige felől.

= (Megtudja.) Mihály, az öreg harangozó kötelessége szerint megjelent egy nyári délest a d—i paróchián a templom-kulcsért, kérdezvén egyszersmint: hogy lehet-e már harangozni?

— Vágjon kend Mihály egy kis fát, — mond a pap — majd beharangoznak az iskolás gyerekek!

Úgy is lett. Mihály aprózta a fát, a fiúk húzták a harangot, de természetesen nem olyan szépen, rendes ütemre, mint szokta az öreg, ki a harangozás művészetének 40 éves praxisában volt.

Ezt hallván Mihály: nagy mérgesen vagdosta a fejszét a tuskóba, s így szólott teljes bosszúsággal s önérettel:

„Csak megtudom én mindjárt egy mérföldnyire is, ha nem magam harangozok!

= (Élénk capacitatio.) A régi híres kálvinista esperes B—hez beállit egyszer két öreg ember az X—i egyházból azzal a kéréssel: adjon nekik más papot.

— Hát mért akarják papjokat változtatni?

— Tudja a jó Isten! csak más kéne már nekünk.

— Tán rendetlen életű?

— Nem biz ő keme!

— Tán nem felel meg kötelességének?

— Meg biz ő keme!

Végre sok faggatás után kisül, hogy azért nem kell a pap, mert már öreg.

Erre az esperes csendesesen, indulat nélkül kiszól az ajtón:

— Hallja kend Márton! hozza be a csontvágót!

A két expressus bámul, s Márton megjelenik a csontvágóval.

— No szolgám, üsse föbe kend ezt a két vén embert.

A szolga ösmerte urát s úgy tett, mintha komolyan venné a dolgot.

A két vén ember megrémül s rimánkodáshoz fog: hogy bár öregek, hadd éljenek mig az Isten akarja!

— Nohát, az öreg pap is hadd éljen, mig az Isten akarja. Elmehetnek kendtek!

A 17-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Himszarvas.“